

31. neděle v mezidobí rok A (2023)

První čtení

Mal 1,14b-2,2b.8-10

Sešli jste z cesty, mnohé jste pohoršili, že opustili Zákon.

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Jsem mocný král – praví Hospodin zástupů – moje jméno je obávané mezi pohany. Nyní (platí) vám, kněží, tento příkaz: Jestliže neposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali úctu mému jménu – praví Hospodin zástupů – stihnu vás kletbou. Vy jste sešli z cesty, mnohé jste pohoršili, že opustili Zákon, a porušili jste smlouvu s Levim – praví Hospodin zástupů; proto i já jsem vás vydal v potupu a ponížení u všech lidí, protože jste nezachovávali mé příkazy a byli jste straničtí ve výkladu Zákona. Nemáme snad všichni jednoho otce? Nestvořil nás jeden Bůh? Proč tedy jeden s druhým jedná věrolomě, a tak znesvěcuje smlouvu našich otců?

Žalm 131,1.2.3

Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!

Hospodine, mé srdce se nevypíná,
nevyvyšují se mé oči,
neženu se za velikými věcmi,
pro mě nedostižnými.

Spíše jsem uklidnil a utišil svou duši
jako dítě na matčině klíně;
jako dítě, tak je má duše ve mně.
Doufej, Izraeli, v Hospodina,
nyní i navěky.

Druhé čtení 1 Sol 2,7b-9.13

Nejraději bychom vám odevzdali nejen Boží radostnou zvěst, ale dali za vás i vlastní život.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Počínali jsme si mezi vámi tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti. Tak jsme po vás toužili, že bychom vám nejraději nejen odevzdali Boží radostnou zvěst, ale dali za vás i vlastní život. Tak velice jsme si vás oblíbili. Přece si ještě vzpomínáte, bratři, na naši vyčerpávající námahu: ve dne v noci jsme pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám hlásali Boží evangelium. A proto i my bez ustání děkujeme Bohu za to, že když jste nás uslyšeli kázat Boží slovo, vzali jste ho ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží - vždyť jím skutečně je. A protože věříte, ukazují se na vás i jeho účinky.

Zpěv před evangeliem Mt 23,9a.10b

Aleluja.

Jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi; jenom jeden je váš Učitel Kristus.

Evangelium Mt 23,1-12

Mluví, ale nejednají.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké štrápce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají `mistře'. Vy však si nedávejte říkat `mistr', jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno `otec', jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat `učitel', jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Příchod kněze do presbytáře

Kněz s doprovodem ministrantů přichází před oltář, lid zpívá, nebo v tichosti očekává první slova bohoslužby. Jestliže je v presbytáři umístěn svatostánek, pak kněz se svým doprovodem pokleká na pozdrav. Jestliže z nějakého důvodu v presbytáři svatostánek není, pak se pouze uklání, protože úklona je méně uctivý způsob pozdravu než pokleknutí. Zatímco před svatostánkem se pokleká, protože v něm v Eucharistii je skutečně přítomen Ježíš Kristus, tak před holým oltářem či křížem se jen uklání, protože tyto předměty Krista pouze symbolizují – není v nich skutečně, jako v Eucharistii. Pak kněz na pozdrav políbí oltář, protože oltář symbolizuje Krista. Oltář se líbá rovněž proto, že jsou v něm někdy uloženy ve speciálním kameni zazeděné ostatky mučedníků. – Kněz prosí Boha o podobnou vytrvalost ve svědectví víře. A tam, kde tomuto svědectví zůstal dlužen, prosí pro zásluhy svatých mučedníků o odpuštění. Když kněz pak zaujme své místo, zahájí celou bohoslužbu znamením kříže, které je tím nejzákladnějším motivem, jenž způsobil, že všechny svátosti, které Kristus ustanovil, mají svou sílu. Kříž je znamením oběti, která napájí svou silou každý čin kněze, který koná z Kristova pověření. K tomuto znamení kříže se připojují rovněž přítomní věřící, aby naznačili sounáležitost s tím, co bude kněz Ježíšovým jménem konat. Slova „Pán s vámi!“, nebo jiná bohatší pozdravení kněze s lidem, nejsou přáním, aby byl Pán s námi, ale jsou přímo konstatováním a ujištěním, že se to příchodem kněze stává skutečností. A na tuto skutečnost upozorňuje kněz stejným zvoláním „Pán s vámi!“ během mše ještě několikrát: Před čtením Evangelia, před začátkem eucharistické modlitby, a před závěrečným požehnáním a propuštěním. Vždy znovu se

upozorňuje na to, že kněz tyto věci nekoná sám ze sebe, ale koná je jménem Pánovým. Následující úkon kajícího smění má z našich duší odstranit i ta nejdrobnější smítka špatnosti, která by nadcházející krásnou slavnost rušila svou špinou. Úkon kajícího smění má pouze tuto schopnost: odpouští lehké, všední hříchy. Těžké hříchy nikoliv. Úkon kajícího smění je jen jemná prachovka, která má obnovit lesk naší duše. Jestliže však je duše zablácena hříchem těžkým, pak prachovka nejenže nepomůže, ale jen špínu rozmazává. Těžké hříchy je třeba odstranit razantnějším prostředkem – a tou je svatá zpověď. O nedělích, svátcích a slavnostech po úkonu kajícího smění následuje Gloria, neboli česky chvalozpěv Sláva na výsostech Bohu. Jím se, když jsme úkonem kajícího smění dosáhli nejvyšší lidské důstojnosti, připojujeme k chóru andělů, kteří prozpěvují neustále chválu Bohu na výšinách jeho důstojnosti. Tuto úvodní část mše sv. zakončuje proměnlivá, podle období různá, vstupní modlitba, kterou kněz přednáší tak, aby se na jejím konci mohl zmínit o všech třech osobách Trojjediného Boha. Lid pak připojí „Amen.“ jako svůj souhlas s tím, co zaznělo, že spolu s knězem volá k Bohu Otci.